

Arrest

nr. 87 889 van 20 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 1 juni 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 2 juli 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 augustus 2012.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. HOOYBERGHS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine, bent afkomstig van Khasavyurt, Dagestan. U kwam in 2003 samen met uw vader naar België. Uw vader vroeg asiel aan bij de Belgische autoriteiten. U was nog minderjarig. De asielpcedure van uw vader werd op 28 november 2003 afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Zijn tweede asielpcedure werd op 29 juni 2004 afgesloten met een weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. U keerde terug naar de Russische Federatie. Sinds uw achttiende verjaardag werd u opgeroepen door het militair commissariaat voor uw legerdienst en u ontving hiervoor meerdere convocaties. U ging niet in op deze convocaties. Op 1 januari 2009 kreeg u bezoek van A.A.(...), een kennis en neef van uw vriend K.(...). Gezien uw vriend samen met zijn familie weg was voor een begrafenis, vroeg A.(...) u of hij kon

overnachten. A.(...) overnachtte twee nachten in uw woning. Op 3 januari 2009 's morgens vielen militairen uw woning binnen en arresteerden u en A.(...). Jullie werden overgebracht naar de stedelijke politieafdeling van Khasavyurt. Dezelfde dag werd A.(...) door kadyrovtsi overgebracht naar Tsjetsjenië. U werd vastgehouden, ondervraagd en ernstig mishandeld in de politieafdeling OMON van Khasavyurt. Uw moeder B.A.(...) (OV 6.430.330) kocht u met bemiddeling van Ab.(...), een familielid en ex-politierechercheur, vrij. De volgende dag werd u opgenomen in het ziekenhuis waar u gedurende een week werd behandeld. Na een week dook u onder bij uw oma en tante tot uw vertrek uit Dagestan. Uw moeder ontving gedurende uw onderduikperiode convocaties op uw naam waar u niet op in ging. U verliet samen met uw moeder Dagestan op 7 mei 2009 en jullie kwamen in België toe op 12 mei 2009 waar jullie dezelfde dag asiel aanvroegen bij de Belgische autoriteiten.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omwille van problemen die u kreeg met de autoriteiten nadat u aan een neef van uw vriend, A.(...), onderdak aangeboden. U werd samen met deze neef opgepakt en u werd door de politie van Khasavyurt ondervraagd over A.(...) (CGVS Isa 6/04/2010 p. 8, 9, 10, 23; 27/04/2010 p. 3, 6, 7, 16; 22/11/2010 p. 5, 6).

Er moet echter worden opgemerkt dat u uw asielrelaas om onderstaande redenen niet aannemelijk heeft weten te maken.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u onaannemelijk weinig op de hoogte bent van en onvoldoende ernstige pogingen hebt ondernomen om meer informatie te bekomen aangaande A.(...), aangaande de reden waarom u concreet werd opgepakt en aangaande de documenten die u tijdens uw arrestatie had ondertekend.

Uit uw verklaringen blijkt dat u betreffende A.(...), de persoon die de aanleiding was voor uw arrestatie en waardoor u uw land van herkomst hebt verlaten, enkel weet dat hij in Tsjetsjenië woont, dat hij in Egypte moslimonderwijs volgde en dat hij werd gezocht omdat hij deelnam aan militaire acties waarbij politieagenten om het leven kwamen. U gaf aan dat u van een familielid, met name de ex-rechercheur, vernam dat A.(...) waarschijnlijk had verklaard dat u ook betrokken was bij zijn activiteiten als rebel en dat hij werd gezocht. U vermeldde dat u tijdens de ondervragingen bij de politie van Khasavyurt verhoord werd over terroristische aanslagen waaraan A.(...) had deel genomen. Toen u werd gevraagd over welke terroristische aanslagen men u ondervroeg, antwoordde u dat A.(...) politieagenten die op controleposten stonden had vermoord, dat hij werd gezocht en dat zijn ouders ook werden lastiggevallen. U legde tevens uit dat A.(...) u had beschuldigd. U vernam dit van uw familielid, de ex-rechercheur. Echter u kon niet concreet aangeven welke deze beschuldigingen waren. U verduidelikte dat u niet wist wat A.(...) had gezegd maar dat hij verklaard had dat jullie actief waren. U merkte weliswaar op dat A.(...) de dag dat hij samen met u werd gearresteerd was overgedragen aan OMON-agenten, kadyrovtsi uit Tsjetsjenië, want dit had u ook vernomen van de ex-rechercheur. U kon zelfs aangeven dat hij was gemarteld en dat hij van de pijn had verteld dat u had deelgenomen aan bepaalde acties. Maar u wist ook over naar waar A.(...) in Tsjetsjenië werd gestuurd niets (CGVS Isa 6/04/2010 p. 11, 15, 16, 17; 27/04/2010 p. 7, 8, 9). Opgemerkt moet worden dat u betreffende de persoon die verantwoordelijk was voor alle problemen die u na zijn bezoek hebt gekregen en die u er toe brachten om uw land van herkomst te verlaten zeer algemeen en vaag blijft, zowel over wie deze persoon concreet is, als over zijn activiteiten en de aanslagen waarbij hij betrokken zou zijn geweest. Nochtans verklaarde u dat u zelfs sinds uw aanwezigheid in België nog contacten had met uw vriend K.(...) die de neef was van A.(...) en waaraan u betreffende A.(...) vragen had gesteld (CGVS Isa 6/04/2010 p. 11, 16; 27/04/2010 p. 10; 22/11/2010 p. 5). Van een Asielzoeker die zijn land van herkomst ontvlucht omwille van problemen met de autoriteiten omwille van een persoon die hij twee nachten onderdak had verleend, is het redelijk te verwachten dat hij betreffende deze persoon meer concrete en gedetailleerde informatie zou kunnen verschaffen over deze persoon, en over de activiteiten, aanvallen waarvan hij werd beschuldigd, zeker indien hij hiertoe de mogelijkheid had om aan gedetailleerde informatie te komen van zowel zijn neef, zijn familie als van uw eigen familielid, de ex rechercheur die werkzaam was geweest in Khasavyurt en waarvan u beweerde dat hij alles te weten was gekomen (CGVS 27/04/2010 p. 8).

U verklaarde bovendien dat u eveneens werd beschuldigd van betrokken te zijn bij aanslagen, rebel te zijn en samen met A.(...) actief te zijn. Toen u vrijkwam, vernam u van de autoriteiten dat er een onderzoek naar u werd opgestart. U deelde mee dat toen u pas was gearresteerd het misschien omwille van uw vader was maar dat u begreep tijdens de ondervragingen dat het was omwille van

A.(...). U gaf aan dat bij uw vrijlating u te horen kreeg dat het dossier nog lopende was. Dit kreeg u ondermeer te horen van de autoriteiten en van uw familielid, de ex-rechercheur. Uw moeder verklaarde tijdens haar gehoor in november 2010 dat u officieel in beschuldiging werd gesteld door de autoriteiten. U gaf aan dat er papieren waren gekomen voor een verhoor. U vermoedde dat uw familielid nog connecties had daar op zijn werk. U werd meermaals gevraagd naar wat uw familielid nog aan informatie had. U reageerde door opnieuw uw verklaringen te herhalen en te vermelden dat hij u had aangeraden om het land te verlaten. U gaf aan dat u niet op de hoogte bent van concrete informatie over uw zaak, over uw onderzoek en dat de laatste informatie die u had over uw problemen was dat uw zus u had verteld dat de situatie alleen maar erger werd. U expliciteerde dat u geen contact meer had met uw familielid omdat u hier niet behoefde de vrees (CGVS I.(...) 6/04/2010 p. 9, 15, 16; 27/04/2010 p.8, , 10, 13, 14, 15, 16; Ay.(...) 22/011/2010 p. 5). Uw uitleg is niet afdoende. Van een asielzoeker kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om contacten te hebben met zijn thuisbasis om te vernemen hoe zijn persoonlijke problemen evolueren, om meer informatie te vernemen of om aan documenten te komen die de officiële beschuldigingen zouden kunnen aantonen. Het feit dat hij nalaat dit te doen wijst op een gebrek aan interesse in zijn situatie en doet afbreuk aan de ernst van zijn ingeroepen vrees voor vervolging. Vastgesteld moet worden dat u ook betreffende deze beschuldigingen en het onderzoek dermate vaag en algemeen blijft, dit terwijl u de mogelijkheid had om aan uw familielid, de ex-rechercheur van wie u informatie verkreeg, meer informatie te vragen of te vernemen. Opgemerkt moet worden dat uw gebrek aan meer en meer concrete informatie betreffende de beschuldigingen of betreffende het onderzoek dat zou zijn opgestart wijzen op een gebrek aan interesse in uw situatie in uw land van herkomst en verder afbreuk doen aan uw beweerde vrees voor vervolging.

Ook betreffende de papieren die u zou hebben ondertekend gedurende uw ondervragingen weet u dermate weinig. U verklaarde weliswaar dat u niet weet wat de inhoud was en dat u niet had gezien wat de inhoud van de papieren waren omdat uw gezicht helemaal was opgezwollen. (CGVS I.(...) 6/04/2010 p. 10, 17; 27/04/2010 p. 8, 10; 22/011/2010 p. 3, 4). Vastgesteld moet worden dat u ook betreffende de documenten die u had ondertekend en die mogelijks beschuldigingen zouden kunnen inhouden, geen informatie hebt, noch dat u iets ondernam om meer informatie hierover te krijgen. Dit terwijl u de mogelijkheid had om ook hierover aan uw familielid, de ex-rechercheur, meer vragen te stellen of meer informatie te kunnen verkrijgen.

Bijkomend moet vastgesteld worden dat er ongerijmdheden werden vastgesteld in uw verklaringen. U gaf tijdens uw gehoor op 6 april 2010 aan dat in de periode dat u ondergedoken zat bij uw grootmoeder, er bij u thuis twee huiszoekingen plaatsvonden, dat ze nog langs kwamen om te zien of u thuis was (CGVS I.(...) 6/04/2010 p. 21). Tijdens het gehoor op 27 april 2010 maakte u geen melding van deze huiszoekingen toen u werd gevraagd of ze u nog zochten toen u bij uw oma zat. U vermeldde enkel de convocaties die uw moeder had ontvangen. Zelfs niet nadat u expliciet werd gevraagd of er nog iets anders was gebeurd behalve de twee convocaties en of men u actief had opgespoord (CGVS Isa 27/04/2010 p. 14). Opgemerkt moet worden dat deze ongerijmdheid in uw verklaringen vraagtekens plaatst bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Gezien u na de arrestatie nog meer dan 3 maanden in de Dagestan had verbleven en u bijgevolg over voldoende tijd beschikte om informatie te vragen aan het familielid, de ex rechercheur of aan uw vriend K.(...) de neef van A.(...). Ook tijdens uw verblijf hier in België had u met meerdere personen uit Dagestan, familie, vrienden nog contacten en kon u contact nemen met uw familielid die over deze essentiële informatie beschikte of zou kunnen bekomen. Dit gebrek aan concrete en meer gedetailleerde informatie over A.(...), over de beschuldigingen waarvan u verdacht wordt, over papieren die u tijdens uw ondervraging had ondertekend en over het onderzoek dat werd verricht, zet enigszins vraagtekens bij de oprechtheid van uw verklaringen. Dergelijke vage verklaringen en nalatige handelingen wijzen dan ook op een gebrek aan interesse in uw situatie in uw land van herkomst en doen bijgevolg afbreuk aan uw beweerde vrees voor vervolging. Van een asielzoeker kan namelijk verwacht worden dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich te informeren over de situatie van uw problemen toen u nog in Dagestan verbleef en over de evolutie van uw persoonlijke problemen na uw vertrek uit uw land van herkomst.

Bovendien moet opgemerkt worden dat u geen overtuigend bewijs kan voorleggen van de problemen die u omwille van deze A.(...) had gekregen. U legde weliswaar twee convocaties voor van 6 maart 2009 en van 27 maart 2009. Echter uit deze twee convocaties kan niet worden afgeleid waarom u werd opgeroepen, noch de omstandigheden voor deze oproeping. Tevens legde u een medisch attest voor van het ziekenhuis. Dit medisch attest deelt mee dat u van 6 januari 2009 tot 18 januari 2009,

met andere woorden twee weken, behandeld werd op de afdeling traumatologie. U werd ontslagen uit het ziekenhuis onder controle van de neuroloog in uw woonplaats. Opgemerkt moet worden dat u tijdens uw gehoren verklaarde dat u slechts 1 week in het ziekenhuis had verbleven en dat u op aanraden van uw familielid het ziekenhuis had verlaten. U stelde dat u nadien nog een week bij uw oma werd behandeld door een dokter (CGVS Isa 6/04/2010 p. 11, 15, 20; 22/11/2010 p. 4). Vooreerst moet vastgesteld worden dat uw verklaringen tijdens de gehoren over uw ziekenhuisopname tegenstrijdig zijn met wat het medisch attest zelf weergeeft. Voorts moet eveneens gewezen worden op het feit dat u meermaals had verklaard slechts 's avond op 6 januari 2009 te zijn vrijgelaten en pas de volgende dag 's ochtends (dit betekent 7 januari 2009) naar het ziekenhuis te zijn vertrokken (CGVS Isa 6/04/2010 p. 11, 15; 27/04/2010 p. 6, 13), wat eveneens tegenstrijdig is met de informatie die het medisch attest weergeeft. Bovendien moet vastgesteld worden dat u tijdens het gehoor op 22 november 2010 beweerde u dat u op 6 januari was vrijgekocht en dat u 's nachts laat naar het ziekenhuis werd gebracht (CGVS Isa 22/11/2010 p. 4), wat een andere versie is dat wat u verklaarde tijdens uw vorige gehoren. Opgemerkt moet worden dat deze vaststellingen betreffende uw verklaringen over uw ziekenhuisopname de geloofwaardigheid van uw relaas en de authenticiteit van het medische attest ernstig ondermijnd. Verder blijkt uit toegevoegde informatie dat iedereen in de Noordelijke Kaukasus om het even welke documenten kan kopen.

Gezien er omwille van bovenstaande vaststellingen geen geloof kan worden gehecht aan uw vluchtrelaas, kan evenmin enig geloof worden gehecht aan uw bewering en deze van uw moeder dat jullie reispassen werden meegenomen toen u en A.(...) werd gearresteerd (CGVS I.(...) 6/04/2010 p. 8; Ay.(...) 6/04/2010 p. 4). Deze vaststelling is zwaarwichtig gezien dit het vermoeden doet ontstaan dat u reisdocumenten achterhoudt. Dit vermoeden wordt bovendien bevestigd door onderstaande vaststellingen betreffende uw reisroute.

Betreffende het visitekaartje van SOS dient opgemerkt te worden dat u verklaarde dat uw moeder deze organisatie had gecontacteerd in januari 2009 na uw arrestatie met de vraag achter hulp. U gaf aan dat deze organisatie uw moeder de raad hadden gegeven om het land te verlaten. Uw moeder deelde mee dat zij deze organisatie had aangesproken in de hoop om hulp te krijgen om te vertrekken of bij een politieonderzoek, maar dat ze geen hulp kreeg van hen. Zij merkte op dat naar haar verhaal werd geluisterd en haar verklaringen werden genoteerd. Uw moeder verduidelikte dat ze deze organisatie niet serieus vond en dat ze tegen haar hadden gezegd dat ze haar niet konden helpen omdat jullie problemen hadden met de autoriteiten (CGVS I.(...) 6/04/2010 p. 22; 27/04/2010 p. 15; Ay.(...) 27/04/2010 p. 7, 8; 22/11/2010 p. 14, 15). Vooreerst dient worden opgemerkt dat het opmerkelijk is en niet strookt met de reputatie van deze organisatie dat de persoon die uw moeder had aangesproken bij SOS, een persoon die nauwe banden heeft met Memorial, een mensenrechtenorganisatie, tegen uw moeder zou verklaard hebben geen hulp te kunnen verlenen omdat jullie problemen hadden met de autoriteiten. Verder moet vastgesteld worden dat het naar deze organisatie toe gaan om verklaringen af te leggen en hulp te vragen om het land te verlaten geen daadwerkelijk bewijs is uw vluchtrelaas zou hebben plaatsgevonden, noch dat de verklaringen van uw moeder bij deze organisatie overeenkomen met jullie verklaringen in jullie asielprocedure. Bovendien moet eveneens opgemerkt worden dat de onderzoeksdienst van het Commissariaat-generaal, Cedoca, na uitgebreid opzoekingswerk geen informatie heeft gevonden betreffende de arrestatie van u en A.A.(...) in januari 2009 (zie toegevoegde informatie).

Volledigheidshalve dient te worden aangehaald dat ook de reisroute, zoals die door u en uw moeder werd verklaard niet aannemelijk is. Uit jullie relaas blijkt dat jullie van Khasavyurt met de bus naar Moskou zijn gereisd. Tijdens deze reis hadden jullie enkel jullie binnenlandse passen mee. Jullie reisden met een taxi van Moskou door naar Brest, Wit-Rusland en gaven aan dat op deze reis jullie geen grensposten hadden gepasseerd of grenscontroles hadden opgemerkt. Vanuit Brest reisden jullie verder in de laadruimte van een vrachtwagen. Uw moeder verklaarde dat ze onderweg van Brest naar België geen enkele grenspost had gezien en geen enkele grenspost was gepasseerd. Evenmin waren er afspraken gemaakt over wat te doen bij eventuele grensposten (CGVS I.(...) 22/11/2010 p. 4, 5; Ay.(...) 22/11/2010 p. 6, 7, 8, 9). Jullie uitleg overtuigt echter niet. Aangezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst precarie onderneming is en u en uw moeder persoonlijk belang had bij het welslagen van uw reis, is het bijgevolg niet aannemelijk dat u dermate onwetend bent betreffende het reistraject, de grenscontroles, betreffende wat te doen tijdens de reis en mogelijke controles. Deze vaststelling van een gebrek aan geloofwaardigheid betreffende uw reisroute naar België is zwaarwichtig. Behalve dat de werkelijke omstandigheden van uw reis onbekend zijn, kan dit er ook op wijzen dat u reisdocumenten die u bij uw ware reis naar België zou hebben gebruikt, verborgen houdt. Dit

vermoeden wordt bovendien ondersteund door de hier bovenstaande ongeloofwaardige verklaringen en het gebrek aan overtuigend bewijs.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt nog regelmatig gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus kan in hoofde van u niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten ter staving van jullie asielrelaas kunnen de hierboven gestelde conclusies niet wijzigen. Uw binnenlands paspoort, het binnenlands paspoort van uw moeder, uw geboorteakte en deze van uw broer, de huwelijksakte van uw moeder en het diploma van uw moeder bevatten enkel persoonsgegevens die niet worden betwist. Het visitekaartje van SOS werd reeds hierboven gemotiveerd, evenals het Russisch medisch attest en de twee convocaties van 6 maart 2009 en van 27 maart 2009 dat u voorlegt. Wat betreft de convocatie van het militair commissariaat van Khasavyurt van 15 juni 2009 dient opgemerkt te worden dat deze convocatie u uitnodigt om u te melden in het kader van de dienstplicht voor het leger. Bijkomend moet vastgesteld worden dat deze convocatie die uitgereikt werd in 2009 voorzien is van stempel die nog dateert van het Sovjettijdperk. Gezien de vaststelling dat de gebruikte stempel gebruikt werd op documenten van voor 1991, eventueel een aantal jaren nadien nog, maar niet bijna 18 jaar later en gezien toegevoegde informatie dat alle documenten in de Noordelijke Kaukasus eenvoudigweg te koop zijn, moeten er ernstige vraagtekens worden gezet bij de authenticiteit van deze convocatie. De documenten die u voorlegt in het kader van uw sportactiviteiten, verwijzen enkel naar uw sportactiviteiten en hebben geen enkele band met uw asielrelaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: vluchtelingenverdrag) en het aanvullend protocol. Verzoeker beroept zich eveneens op de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag heeft geen directe werking. Artikel 48/3 van de vreemdelingenwet verwijst echter uitdrukkelijk naar dit artikel en neemt het op in de Belgische rechtsorde. In het kader van de toetsing van dit artikel en de materiële motiveringsplicht wordt ook artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling onderzocht.

Verzoeker klaagt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 6 april, 27 april en 22 november 2010 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij hij de mogelijkheid kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het gehoor was hij in het gezelschap van een tolk die het Russisch machtig is. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op het verslag van dit gehoor. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

Verzoeker meent dat de commissaris-generaal kennelijk onredelijk is waar deze stelt dat verzoeker zijn asielrelaas niet aannemelijk heeft gemaakt. Verzoeker stelt dat hij en zijn moeder op drie verschillende dagen urenlang werden ondervraagd op het Commissariaat-generaal en dat de bestreden beslissing hieruit welgeteld één element van tegenspraak weerhoudt, namelijk het tijdstip van opname in het ziekenhuis en de duur ervan.

Ook wijst verzoeker op het feit dat in de bestreden beslissing verkeerdelijk vermeld wordt dat verzoeker en zijn moeder op 22 november 2010 ondervraagd werden, terwijl dit eigenlijk gebeurde op 23 november 2010.

Verzoeker meent dat hij en zijn moeder uitgebreide verklaringen hebben afgelegd en op gedetailleerde wijze de vele vragen hebben beantwoord. Verder stelt hij dat hun verklaringen coherent zijn en steun vinden in de verschillende algemene rapporten over de situatie in Dagestan. Tot slot wijst verzoeker erop dat hij tal van bewijsstukken heeft voorgelegd, waarbij dient vastgesteld te worden dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met de stukken die verzoeker tijdens zijn gehoor op 23 november 2010 als faxkopij heeft voorgelegd en waarvan de originelen bij aangetekend schrijven bezorgd zijn.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat de aangehaalde tegenstrijdigheid niet het enige motief is waar de bestreden beslissing op is gebaseerd. De motivering moet als geheel worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

Wat betreft de datum waarop verzoeker voor het laatst gehoord werd, wijst de Raad erop dat deze geen invloed heeft op de inhoud van het gehoorverslag zodat verzoeker dit niet kan aanhalen om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

Verder wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De loutere verwijzing naar rapporten van algemene aard over de toestand van het land van herkomst bewijst persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat in zijne hoofde een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat niet. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Wat betreft de aangehaalde documenten betreft, meer bepaald twee convocaties en een oproeping voor het leger, waar de bestreden beslissing geen rekening mee hield wijst de verwerende partij er ter zitting terecht op dat deze documenten in de verweernota besproken worden en naar de toegevoegde informatie waaruit blijkt dat iedereen in de Noordelijke Kaukasus om het even welk document kan kopen. Wat het beoordelen van de authenticiteit en bewijskracht van neergelegde stukken betreft wijst de Raad erop dat dit behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad. Om bewijskracht aan een document te kunnen ontlenen dient dit ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen *in casu* niet het geval is (RvS, beschikking nr. 7257, 14 juli 2011).

2.1.1. Waar de commissaris-generaal verzoeker verwijt te weinig op de hoogte te zijn en te weinig pogingen heeft ondernomen om op de hoogte te raken aangaande A.(...), meent verzoeker dat dit onredelijk is. Verzoeker heeft namelijk tijdens zijn gehoor verklaard dat hij nog contact had met zijn vriend K.(...) die hem vertelde dat hij ook niets meer over A.(...) wist. Verzoeker meent trouwens dat het niet ernstig is te stellen dat verzoeker via K.(...) meer zou moeten weten over A.(...). Verzoeker wijst verder op het feit dat hij verklaard heeft "alles" te weten te zijn gekomen via Ab.(...), die ook heeft geholpen om verzoeker vrij te kopen. Verzoeker stelt vervolgens dat de conclusie die hier door de verzoeker aan verbonden wordt geen steun vindt in het administratief dossier en citeert hierbij uit de bestreden beslissing: "(...)Nochtans verklaarde u dat u zelfs sinds uw aanwezigheid in België nog contacten had met uw vriend K.(...) die de neef was van A.(...) en waaraan u betreffende A.(...) vragen had gesteld (CGVS Isa 6/04/2010 p. 11, 16; 27/04/2010 p. 10; 22/11/2010 p. 5). Van een Asielzoeker die zijn land van herkomst ontvlucht omwille van problemen met de autoriteiten omwille van een persoon die hij twee nachten onderdak had verleend, is het redelijk te verwachten dat hij betreffende deze persoon meer concrete en gedetailleerde informatie zou kunnen verschaffen over deze persoon, en over de activiteiten, aanvallen waarvan hij werd beschuldigd, zeker indien hij hiertoe de mogelijkheid had om aan gedetailleerde informatie te komen van zowel zijn neef, zijn familie als van uw eigen

familielid, de ex rechercheur die werkzaam was geweest in Khasavyurt en waarvan u beweerde dat hij alles te weten was gekomen (CGVS 27/04/2010 p. 8).(…)”.

De Raad is van mening dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker weldegelijk enige pogingen heeft ondernomen om meer te weten te komen over A.(…) en wat er met hem nog verder gebeurd is, maar dat redelijkerwijze kan verwacht worden dat hij meer zou weten rekening houdend met zijn contacten met een familielid Ab., ex-rechercheur, die hem inlichtte.

Verzoeker stelt dat hij drie dagen vastgehouden en zwaar mishandeld is, en dit zou gebeurd zijn omdat hij A.(…) twee nachten had laten logeren in zijn huis en omdat A.(…) zou verklaard hebben dat verzoeker ook bij de rebellen hoorde.

Verzoeker stelt wel dat hij alles te weten is gekomen via Ab.(…) maar hij kan niet uitgebreid vertellen wat hij allemaal is te weten gekomen en beperkt zich tot het herhalen van algemeenheden. Dit doet afbreuk aan de aannemelijkheid van het asielrelaas van verzoeker.

Vervolgens citeert verzoeker de volgende alinea van de bestreden beslissing, die hem een gebrek aan interesse in zijn situatie verwijt: *“(…)U gaf aan dat u niet op de hoogte bent van concrete informatie over uw zaak, over uw onderzoek en dat de laatste informatie die u had over uw problemen was dat uw zus u had verteld dat de situatie alleen maar erger werd. U expliciteerde dat u geen contact meer had met uw familielid omdat u hier niet hoefde de vrees (CGVS I.(…) 6/04/2010 p. 9, 15, 16; 27/04/2010 p.8, , 10, 13, 14, 15, 16; Ay.(…) 22/011/2010 p. 5). Uw uitleg is niet afdoende. Van een asielzoeker kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om contacten te hebben met zijn thuisbasis om te vernemen hoe zijn persoonlijke problemen evolueren, om meer informatie te vernemen of om aan documenten te komen die de officiële beschuldigingen zouden kunnen aantonen. Het feit dat hij nalaat dit te doen wijst op een gebrek aan interesse in zijn situatie en doet afbreuk aan de ernst van zijn ingeroepen vrees voor vervolging. Vastgesteld moet worden dat u ook betreffende deze beschuldigingen en het onderzoek dermate vaag en algemeen blijft, dit terwijl u de mogelijkheid had om aan uw familielid, de ex-rechercheur van wie u informatie verkreeg, meer informatie te vragen of te vernemen. Opgemerkt moet worden dat uw gebrek aan meer en meer concrete informatie betreffende de beschuldigingen of betreffende het onderzoek dat zou zijn opgestart wijzen op een gebrek aan interesse in uw situatie in uw land van herkomst en verder afbreuk doen aan uw beweerde vrees voor vervolging.(…)”*. Ook hier meent verzoeker dat deze stelling geen steun vindt in het administratief dossier, omdat de verklaringen van verzoeker en zijn moeder weldegelijk een meer dan normale interesse voor hun situatie zouden tonen.

Ook hier meent de Raad dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker weinig op de hoogte is van de evolutie van zijn persoonlijke problemen in zijn land van herkomst. Verzoeker stelt nog contact te hebben met zijn zus en zijn vriend K.(…), maar het enige dat verzoeker kan vertellen is dat zijn buurman zegt dat er nog steeds volk langskomt om hem te zoeken. De Raad dient op te merken dat dit een loutere bewering is en dat deze niet vermag de motivering te weerleggen. Het is voor een asielzoeker normaal dat hij zoveel mogelijk moeite doet om van de algemene situatie in zijn land van herkomst op de hoogte te zijn, alsook, en in het bijzonder de evolutie van zijn persoonlijke problemen, omdat hij zijn relaas moet baseren op elementen uit zijn land van herkomst die bij hem een reële vrees voor vervolging doen ontstaan. De vaststelling dat het moeilijker is om vanuit het buitenland de ontwikkelingen te volgen in zijn zaak, doet geen afbreuk aan deze redelijke verwachting. Verzoeker zou ook van in België contact kunnen opnemen met Ab.(…) die via zijn contacten als ex-politieofficier meer zou te weten kunnen komen. Ook dit doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

Wat betreft de papieren die verzoeker heeft ondertekend, waarover hij weinig kennis zou hebben, herhaalt verzoeker dat hij deze getekend heeft uit angst, na arrestatie en foltering en dat deze papieren meteen erna werden weggehaald. Verzoeker meent dat dit weldegelijk een redelijke en aannemelijke uitleg is voor zijn beperkte kennis omtrent de inhoud van deze papieren.

Verzoeker benadrukt dat hij tijdens zijn gevangenschap van 3 tot 6 januari op een uitermate ernstige wijze mishandeld en gefolterd is, waarbij hij onder andere geslagen werd en er prikkeldraad bij hem ingebracht zou zijn, terwijl verzoeker slechts negentien jaar oud was op dat moment. Deze gebeurtenissen zouden dan ook een lichamelijke en psychische schade hebben toegebracht. Daarom meent verzoeker dat er met nodige omzichtigheid moet omgesprongen worden om zijn gedrag af te toetsen aan het gedrag van een “normale” voorzichtige huisvader.

Dat verzoeker op het moment van het ondertekenen van de papieren zelf niet in staat was om de inhoud ervan te vernemen kan de Raad aannemen.

De Raad wijst er verder op dat het medisch attest uit zijn land van herkomst dat verzoeker neergelegd heeft spreekt over het feit dat verzoeker behandeld is voor een hersenschudding, letsel aan de nieren en hematurie (bloed in de urine). De Raad meent dat dit niet volledig overeenstemt met verzoekers verklaringen. De Raad meent namelijk dat indien er, zoals verzoeker stelt, prikkeldraad bij hem ingebracht zou geweest zijn en verzoeker zoals hij stelt hiervoor reeds verzorgd werd in zijn land van herkomst er eveneens melding zou moeten voorkomen van de hierdoor veroorzaakte letsels en/of verzorging op dit medische attest.

Daar waar verzoeker stelt dat er geen ongerijmdheid is met het medisch attest, aangezien dit stelt dat verzoeker behandeld werd van 6 januari tot 18 januari 2009. Verzoeker en zijn moeder hebben beide gezegd dat verzoeker een week in het ziekenhuis verbleef en daarna ambulant, maar dagelijks behandeld werd terwijl hij bij zijn grootmoeder verbleef. Verzoeker wijst er ook nog op dat het medisch attest een formulier is dat gedeeltelijk voorgedrukt is en door de arts werd ingevuld. Verder zou verzoekers moeder een duidelijke uitleg gegeven hebben tijdens haar gehoor: *"(...)Toen hij vanuit het ziekenhuis naar zijn oma ging, was hij nog officieel in behandeling in het ziekenhuis. Er was geen ontslag(...)"* (gehoor Commissariaat-generaal van A.B.(...) op 27 april 2010, p. 4). Verder zou verzoekers moeder eveneens verklaard hebben dat zij haar zoon na een week uit veiligheidsredenen uit het ziekenhuis heeft weggehaald.

De Raad kan hier niet akkoord gaan met de verklaring die verzoeker geeft. Op het medisch attest dat verzoeker heeft neergelegd is heel duidelijk te lezen dat verzoeker: *"(...)werd behandeld in de afdeling traumatologie van 6/1/2009 tot 18/1/2009(...)"*. Dit is een periode van twee weken en niet één week zoals verzoeker en zijn moeder hebben verklaard. Het feit dat verzoekers moeder verklaard heeft dat zij uit veiligheidsoverwegingen verzoeker reeds na een week uit het ziekenhuis heeft weggehaald, doet geen afbreuk aan de feitelijke vaststellingen op het document die verzoeker heeft aangebracht. De verklaring die verzoeker in zijn verzoekschrift geeft is een niet overtuigende poging om het medisch attest toch te laten passen in het relaas dat verzoeker en zijn moeder gebracht hebben. Dit stuk heeft geen bewijswaarde.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat de aangehaalde mishandeling en foltering niet alleen lichamelijke, maar ook zware psychische schade heeft toegebracht. Verzoeker legt hiervan echter geen medisch attest van voor en maakt het niet aannemelijk.

2.1.2. Verzoeker meent verder dat de commissaris-generaal hem een tegenstrijdigheid verwijt die eigenlijk geen tegenstrijdigheid is. Hij citeert hier de desbetreffende passage uit de bestreden beslissing en verklaart dat hij sprak over een "huiszoeking", die hij uitlegt als: *"(...)Ze kwamen nog langs om te zien of ik nog thuis was(...)"* (gehoor Commissariaat-generaal van 6 april 2010 p. 21). Verzoeker meent dan ook dat het duidelijk is dat huiszoeking hier niet in de strikt juridische zin mag geïnterpreteerd worden, zodat er geen tegenstrijdigheid is wanneer verzoeker verhaalt dat er convocaties afgegeven werden, waarbij men kwam zien of hij thuis was. De verklaringen van verzoekers moeder zouden dit bevestigen.

De Raad is hier van mening dat verzoeker gelijk heeft waar hij stelt dat het geen tegenstrijdigheid betreft, maar dat dit geen afbreuk doet aan de rest van de motivering van de bestreden beslissing zodat deze wel overeind blijft.

2.1.3. Waar verzoeker verweten wordt geen overtuigend bewijs aan te brengen, stelt hij dat hij tal van bewijzen voorgelegd heeft die het relaas van hem en zijn moeder ondersteunen. Verzoeker erkent dat deze stukken niet alles bewijzen, maar dat het onredelijk is om ze daarom naast zich neer te leggen. De convocaties bevatten niet de reden waarom verzoeker opgeroepen werd, maar ze zijn wel coherent met verzoekers relaas en heeft verzoeker in zijn verklaringen uitgelegd waarom hij deze convocaties gekregen heeft.

Wat betreft de neergelegde documenten wijst de Raad er vooreerst op dat het beoordelen van de authenticiteit en bewijskracht van neergelegde stukken behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad. Om bewijskracht aan een document te kunnen ontlenen dient dit ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen *in casu* niet het geval is (RvS, beschikking nr. 7257, 14 juli 2011).

Verder wijst de Raad op hetgeen hoger reeds gezegd is met betrekking tot het medisch attest en eveneens wat hieronder nog volgt.

Vervolgens wijst de Raad op het volgende deel van de bestreden beslissing: *"(...)Wat betreft de convocatie van het militair commissariaat van Khasavyurt van 15 juni 2009 dient opgemerkt te worden*

dat deze convocatie u uitnodigt om u te melden in het kader van de dienstplicht voor het leger. Bijkomend moet vastgesteld worden dat deze convocatie die uitgereikt werd in 2009 voorzien is van stempel die nog dateert van het Sovjettijdperk. Gezien de vaststelling dat de gebruikte stempel gebruikt werd op documenten van voor 1991, eventueel een aantal jaren nadien nog, maar niet bijna 18 jaar later en gezien toegevoegde informatie dat alle documenten in de Noordelijke Kaukasus eenvoudigweg te koop zijn, moeten er ernstige vraagtekens worden gezet bij de authenticiteit van deze convocatie.(...)"

Ten slotte wijst de Raad ook nog op de documentatie die bij het administratief dossier is gevoegd, waaruit blijkt dat het in de Russische Federatie en meer bepaald in de Noordelijk Kaukasus heel makkelijk is om allerhande valse documenten te verkrijgen.

Ook wijst verzoeker erop dat er nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat er rekening werd gehouden met de stukken die verzoeker en zijn moeder tijdens het gehoor van 23 november 2010 hebben neergelegd, terwijl het om twee convocaties gaat waarbij verzoeker zich diende aan te melden als verdachte en een derde document dat een oproeping voor het leger betrof.

Dit onderdeel is hoger reeds besproken.

Volledigheidshalve merkt verzoeker nog op dat het visitekaartje van SOS nogmaals het relaas ondersteunt. En hoewel het uiteraard geen volledig en sluitend bewijs vormt, ondersteunt het, net zoals de talrijke andere documenten, het asielrelaas van verzoeker en zijn moeder.

Met betrekking tot dit visitekaartje van SOS stelt de bestreden beslissing: *"(...)Betreffende het visitekaartje van SOS dient opgemerkt te worden dat u verklaarde dat uw moeder deze organisatie had gecontacteerd in januari 2009 na uw arrestatie met de vraag achter hulp. U gaf aan dat deze organisatie uw moeder de raad hadden gegeven om het land te verlaten. Uw moeder deelde mee dat zij deze organisatie had aangesproken in de hoop om hulp te krijgen om te vertrekken of bij een politieonderzoek, maar dat ze geen hulp kreeg van hen. Zij merkte op dat naar haar verhaal werd geluisterd en haar verklaringen werden genoteerd. Uw moeder verduidelikte dat ze deze organisatie niet serieus vond en dat ze tegen haar hadden gezegd dat ze haar niet konden helpen omdat jullie problemen hadden met de autoriteiten (CGVS I.(...) 6/04/2010 p. 22; 27/04/2010 p. 15; Ay.(...) 27/04/2010 p. 7, 8; 22/11/2010 p. 14, 15). Vooreerst dient worden opgemerkt dat het opmerkelijk is en niet strookt met de reputatie van deze organisatie dat de persoon die uw moeder had aangesproken bij SOS, een persoon die nauwe banden heeft met Memorial, een mensenrechtenorganisatie, tegen uw moeder zou verklaard hebben geen hulp te kunnen verlenen omdat jullie problemen hadden met de autoriteiten. Verder moet vastgesteld worden dat het naar deze organisatie toe gaan om verklaringen af te leggen en hulp te vragen om het land te verlaten geen daadwerkelijk bewijs is uw vluchtrelaas zou hebben plaatsgevonden, noch dat de verklaringen van uw moeder bij deze organisatie overeenkomen met jullie verklaringen in jullie asielprocedure. Bovendien moet eveneens opgemerkt worden dat de onderzoeksdienst van het Commissariaat-generaal, Cedoca, na uitgebreid opzoekingswerk geen informatie heeft gevonden betreffende de arrestatie van u en A.A.(...) in januari 2009 (zie toegevoegde informatie).(..."*. De Raad schaaft zich achter dit motief.

Ook met betrekking tot de gevolgde reisroute kan verzoeker niet akkoord gaan met de bestreden beslissing. Hij heeft een groot deel van zijn reis op clandestiene wijze in de laadruimte van een truck gereisd. Het zou dan ook niet verwonderlijk zijn dat hij geen grensposten gezien heeft. Ook op dit punt zouden verzoekers verklaringen volledig overeenkomen met die van zijn moeder.

De Raad meent dat dit een overtuigend motief is.

Tot slot wijst verzoeker er nog op dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing zelf aanhaalt dat iedereen die gelieerd wordt aan de rebellen een risico loopt op problemen met de autoriteiten en net dit heeft verzoeker verhaald.

Verzoeker meent dan ook dat hij dient te worden erkend als vluchteling of dat zijn aanvraag minstens verder onderzocht dient te worden en dat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden.

De Raad wijst erop dat uit de informatie in het administratief dossier inderdaad blijkt dat eenieder die gelinkt wordt aan de rebellen een risico loopt op problemen met de autoriteiten, maar de Raad is evenwel van mening dat verzoeker zijn link met de rebellen niet aannemelijk heeft kunnen maken, zodat hij ook het risico dat hiermee samengaat niet aannemelijk maakt.

Het middel is niet gegrond.

2.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet evenals de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker stelt dat het standpunt van de commissaris-generaal geen steun vindt in de informatie waarop de bestreden beslissing beroept. Wanneer deze informatie wordt toegepast op de concrete situatie van verzoeker, kan de conclusie niet anders zijn dan dat verzoeker een risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in de subsidiaire bescherming.

Het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht zijn hoger reeds besproken zodat de raad hiernaar verwijst. Verder wijst de Raad erop dat voor de toekenning van de subsidiaire bescherming, net zoals voor de toekenning van elke vorm van bescherming de geloofwaardigheid van het relaas een vereiste is. Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen.

Het middel is niet gegrond.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS